

De Stalen Tuin

De Stalen Tuin
Een nieuw beeld in het park...

By Jonno Bright

Copyright & Sharing Notice

© 2026 by Jonno Bright

Dit boek is gemaakt om te delen!

Je mag dit boek vrij kopiëren, printen en verspreiden voor persoonlijk en niet-commercieel gebruik, zolang de inhoud ongewijzigd blijft en de makers op gepaste wijze worden vermeld.

Je mag dit werk niet verkopen, wijzigen of als je eigen werk presenteren. Wil je een deel ervan gebruiken in een project, publicatie of elders, neem dan contact op met de auteur voor toestemming.

We hebben dit met liefde gemaakt om te inspireren en plezier te brengen – geef het gerust door!

Ons Creatieve Team

Illustraties gemaakt door ons grafische genie:

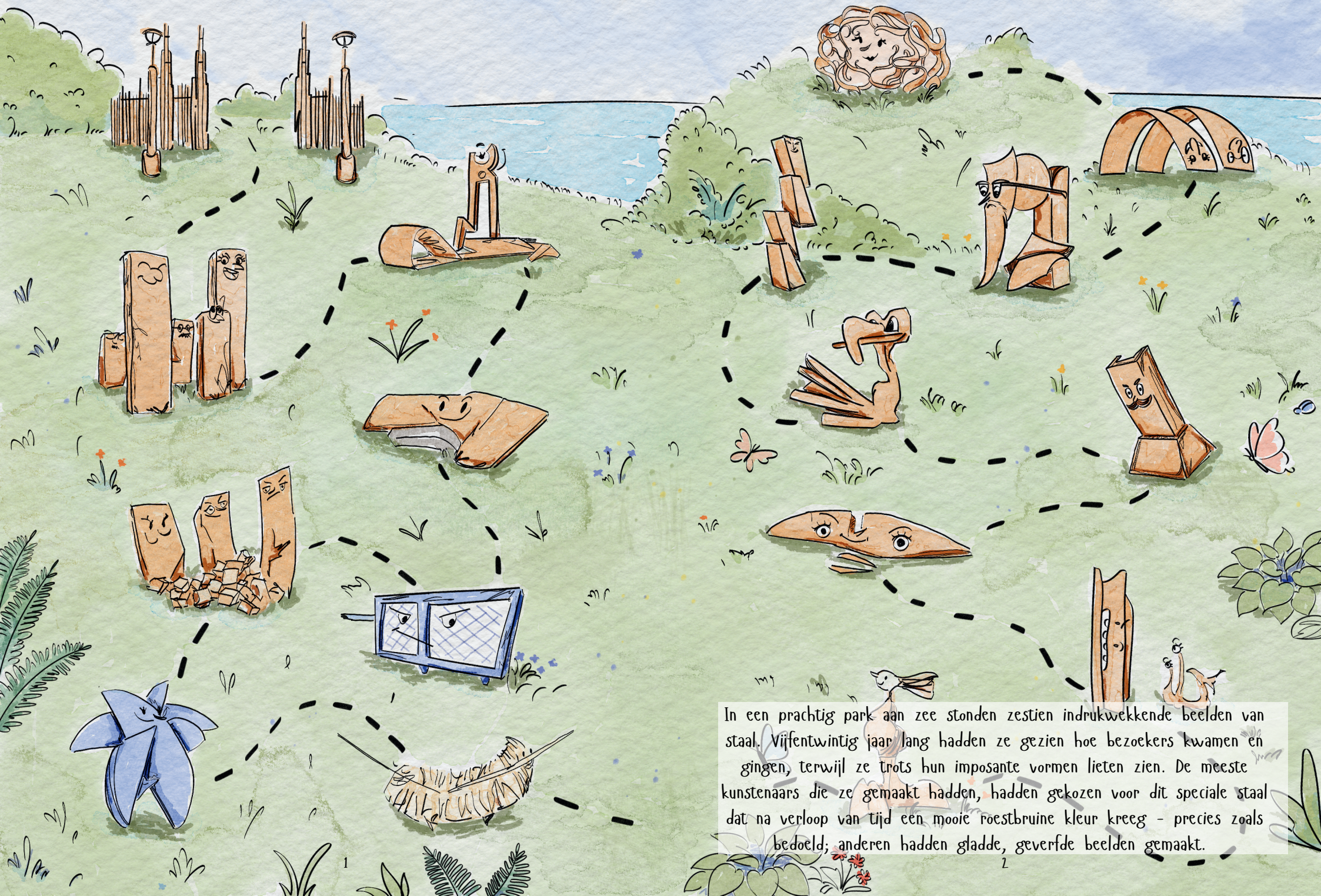
Inna Luchko - innyahaaa@gmail.com

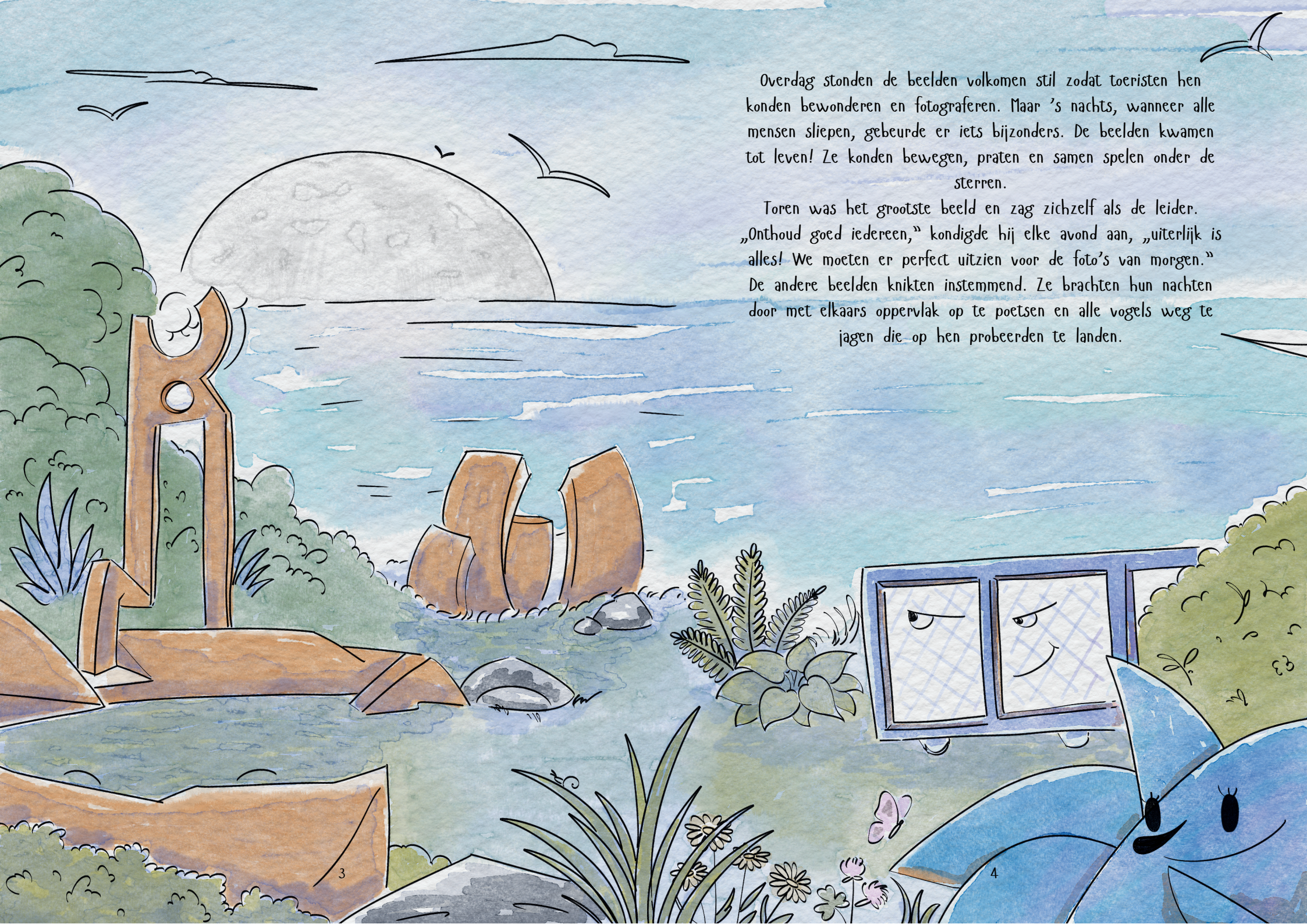
Verhaal geschreven door: Jonno Bright

Met vakmanschap en geduld onze wilde ideeën samengebracht tot een prachtig boek: Sanja Bosnjakov - @CreativeBoArt

In een prachtig park aan zee stonden zestien indrukwekkende beelden van staal. Vijfentwintig jaar lang hadden ze gezien hoe bezoekers kwamen en gingen, terwijl ze trots hun imposante vormen lieten zien. De meeste kunstenaars die ze gemaakt hadden, hadden gekozen voor dit speciale staal dat na verloop van tijd een mooie roestbruine kleur kreeg - precies zoals bedoeld; anderen hadden gladde, geverfde beelden gemaakt.

Overdag stonden de beelden volkomen stil zodat toeristen hen konden bewonderen en fotograferen. Maar 's nachts, wanneer alle mensen sliepen, gebeurde er iets bijzonders. De beelden kwamen tot leven! Ze konden bewegen, praten en samen spelen onder de sterren.

Toren was het grootste beeld en zag zichzelf als de leider. „Onthoud goed iedereen,” kondigde hij elke avond aan, „uiterlijk is alles! We moeten er perfect uitzien voor de foto's van morgen.” De andere beelden knikten instemmend. Ze brachten hun nachten door met elkaars oppervlak op te poetsen en alle vogels weg te jagen die op hen probeerden te landen.

Ze is gebogen, geïnspireerd door de natuur en heel anders dan de anderen. De beelden staren, fluisteren, en Toren oordeelt openlijk over haar.

Tekst: Op een mistige ochtend, terwijl de beelden eindelijk slapen na een wilde nacht beelden-tikkertje, kwam er een vrachtwagen aan. Werklieden laadden voorzichtig een nieuw beeld uit en plaatsten het op een lege plek in het midden van het park.

Toen de nacht viel en de beelden ontwaakten, verzamelden ze zich rond de nieuwkomer.

„Ik ben Orchidee,” stelde ze zichzelf voor, met een zachte buiging van haar stalen bloembladjes. Anders dan de andere stijve, hoekige beelden had Orchidee de vorm van een prachtige bloem met een brede, stevige basis.

Toren keek vanaf zijn grote hoogte op haar neer en fronste. „Wat voor soort beeld moet jij voorstellen? Je lijkt helemaal niet op ons!”

„Ik ben net als jullie van staal gemaakt,” antwoordde Orchidee zelfverzekerd, „maar ik ben geïnspireerd door de natuur.”

De andere beelden fluisterden onder elkaar. Ze hadden nog nooit zoiets gezien. Al die mooie rondingen op precies de juiste plekken, wauw!

Roest kon zijn ogen niet van haar afhouden.

De volgende dag landde een familie vogels op de gebogen bloemblaadjes van Orchidee. In plaats van ze weg te jagen, heette zij ze welkom. „Hallo kleine vriendjes,” fluisterde ze toen er geen mensen keken.

Die nacht wees Toren beschuldigend naar de witte spatten op het oppervlak van Orchidee. „Kijk dan! Je laat die vieze vogels de hele dag op je zitten en POEPEN! Geef je dan helemaal niets om hoe je eruitziet? Dat is WALGELIJK!”

Orchidee glimlachte. „De vogels moeten ergens uitrusten, en de regen wast me snel weer schoon. Ik genoot van hun gezang.”

„Walgelijk!” verklaarde Toren. „Een fatsoenlijk stalen beeld hoort vogelvrij en smetteloos te zijn!”

Alle beelden lachten Orchidee uit, behalve Roest, die stil bleef.

Dag na dag stond Orchidee fier op haar brede basis. Wanneer er vogels op haar landden, heette ze hen welkom. Wanneer de wind waaide, bleef ze stevig staan. Wanneer de regen kwam, liet ze het over haar rondingen stromen, genietend van het verfrissende gevoel terwijl het naar beneden druppelde. Ze wiebelde of klaagde niet zoals de anderen.

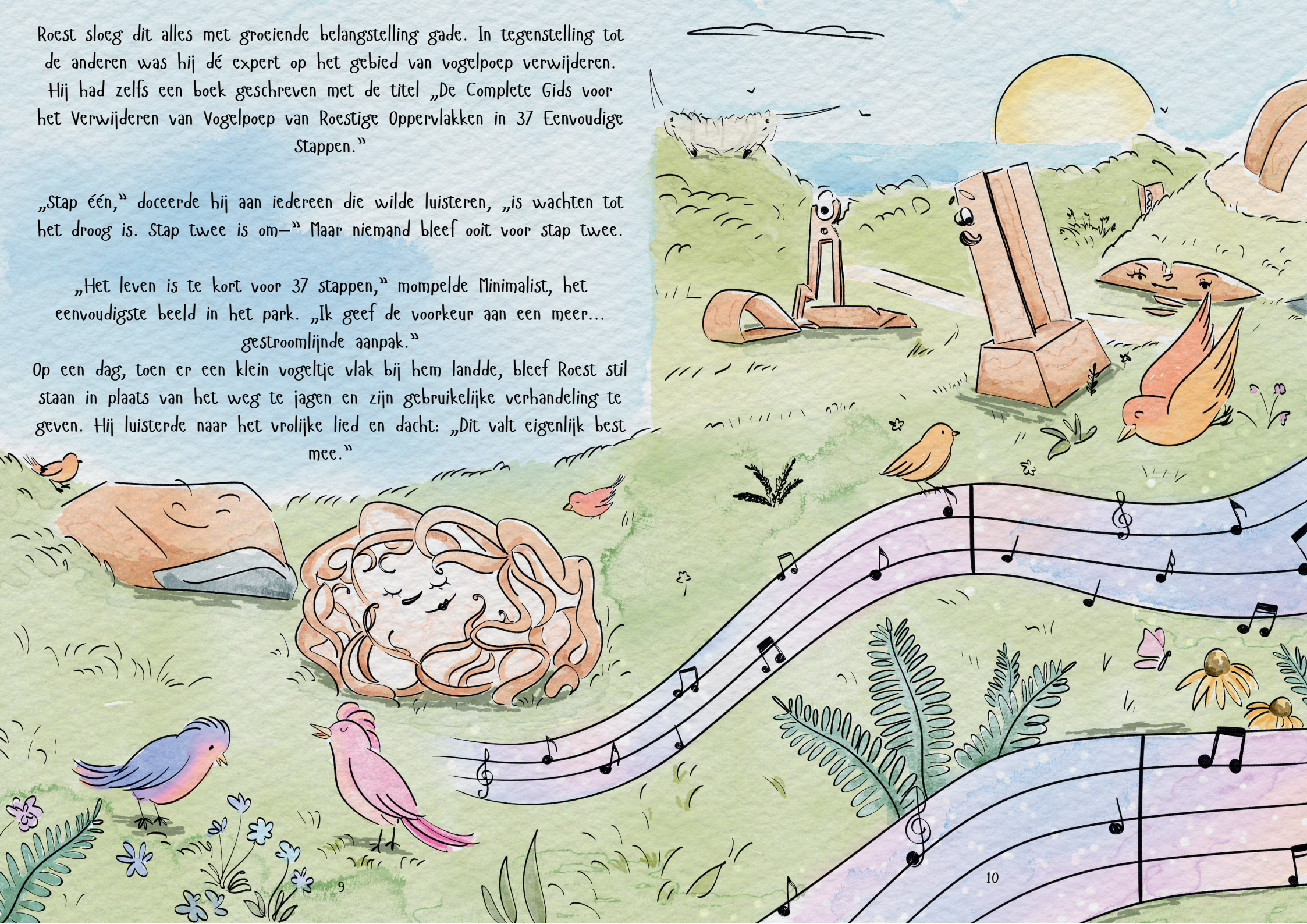

Roest sloeg dit alles met groeiende belangstelling gade. In tegenstelling tot de anderen was hij dé expert op het gebied van vogelpoep verwijderen. Hij had zelfs een boek geschreven met de titel „De Complete Gids voor het Verwijderen van Vogelpoep van Roestige Oppervlakken in 37 Eenvoudige Stappen.”

„Stap één,” doceerde hij aan iedereen die wilde luisteren, „is wachten tot het droog is. Stap twee is om—” Maar niemand bleef ooit voor stap twee.

„Het leven is te kort voor 37 stappen,” mompelde Minimalist, het eenvoudigste beeld in het park. „Ik geef de voorkeur aan een meer... gestroomlijnde aanpak.”

Op een dag, toen er een klein vogeltje vlak bij hem landde, bleef Roest stil staan in plaats van het weg te jagen en zijn gebruikelijke verhandeling te geven. Hij luisterde naar het vrolijke lied en dacht: „Dit valt eigenlijk best mee.”

De parkwachter begon weerwaarschuwingen op te hangen over harde zuidwestenwinden die op komst waren. „De grote storm nadert,” kondigde hij aan, terwijl hij grote PARK GESLOTEN-borden bij de ingang plaatste. „Te gevaarlijk voor bezoekers! We zetten alles vast wat we kunnen.”

Die nacht snoof Toren minachtend: „We staan hier al vijftientwintig jaar! We hoeven ons geen zorgen te maken om een beetje wind.” Maar Orchidee luisterde aandachtig. „Misschien moeten we ons toch voorbereiden,” opperde ze.

„Wat zou JIJ daarvan weten?” lachte Toren. „Jij bent hier net!” De volgende avond brak de storm los. Felle winden gierden door het park, sterker dan de beelden ooit hadden gevoeld. De beelden probeerden stand te houden, maar één voor één begonnen ze om te vallen.

„Ik ben te jong en te knap om te vallen!” riep Glad, het gladste geverfde beeld, terwijl hij als eerste neerging.

„Ze hebben al het geld aan mijn uiterlijk uitgegeven en niets aan mijn voeten!” klaagde Vierkant, een geometrisch werk, terwijl hij zijwaarts omtuimelde.

Eerst vielen de kleinere, daarna zelfs de middelgrote. Toren wankelde dramatisch op zijn smalle basis. „Help!” riep hij voordat hij met een luide KLANG! op de grond sloeg.

Door dit alles bleef Orchidee fier op haar brede basis staan; haar gebogen vorm liet de wind om haar heen stromen in plaats van haar omver te duwen. Roest, die de op één na breedste basis in het park had, slaagde er ook in om overeind te blijven.

Toen de ochtend aanbrak, was het park een puinhoop. Tien beelden lagen op hun zij, niet in staat om op te staan. Het park zou voor bezoekers gesloten blijven totdat ze gerepareerd waren. Die nacht keek Orchidee naar de gevallen beelden.

„Laten we ze helpen,” zei ze tegen Roest.

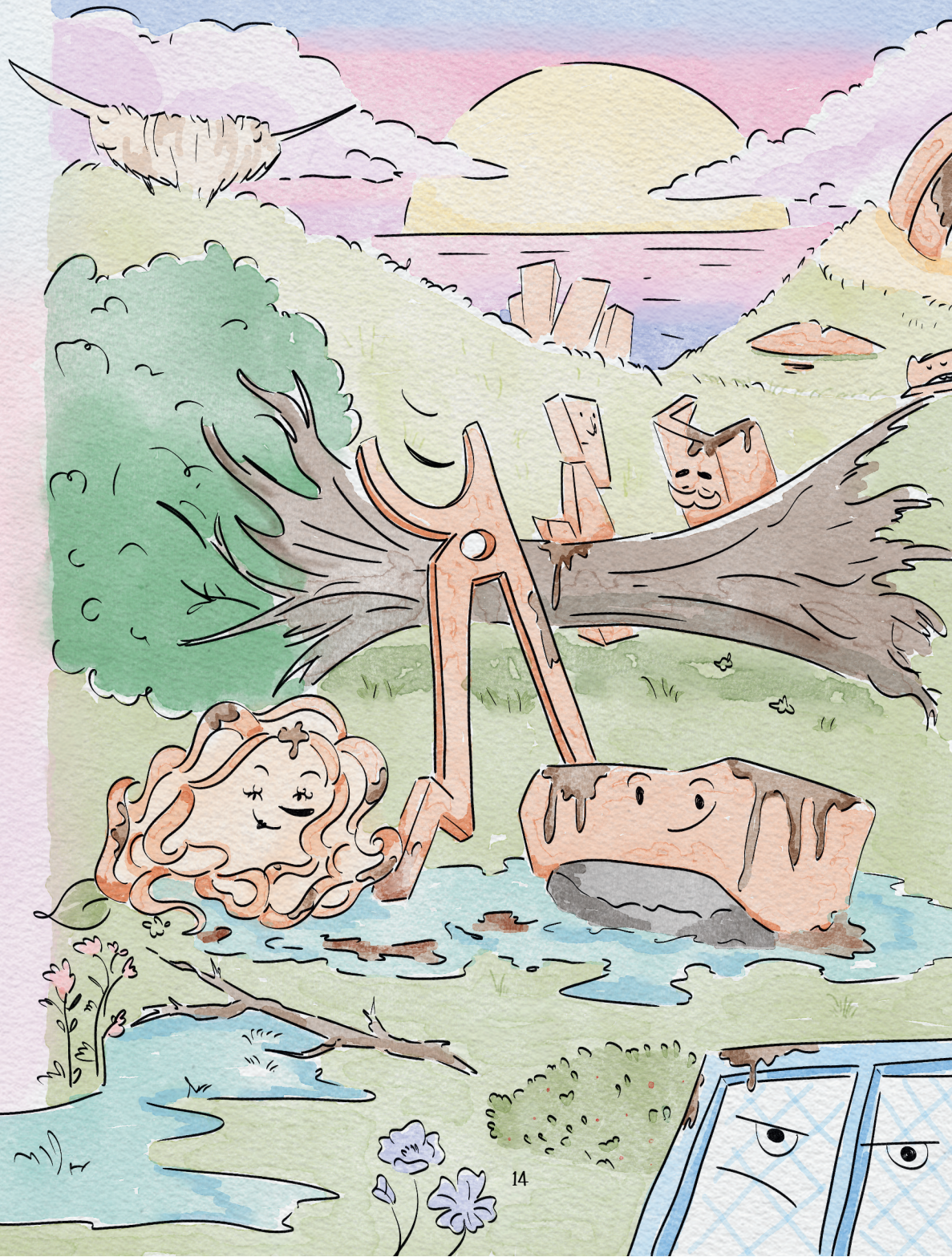
Samen gingen ze van beeld naar beeld. Orchidee gebruikte haar prachtige gebogen vorm als hefboom, terwijl Roest voor de kracht zorgde. Langzaam tilden ze elk beeld terug op zijn plek.

Toren was de laatste. Hij keek beschaamd weg. „Ik heb geen hulp nodig,” hield hij vol, hoewel het duidelijk was dat hij niet alleen kon opstaan. Hij lag voorover in een grote modderpoel, die elke keer als hij probeerde te bewegen een enorm SPLOEMP-geluid maakte. Roest kon een glimlach niet onderdrukken. „Wel, wel, wel... kijk eens wie er eindelijk gezellig met de natuur in de modder ligt. En ik dacht nog wel dat jij te hoog en te machtig was om een beetje vies te worden.”

„Heel grappig,” gromde Toren, terwijl hij belletjes in de modder bles.

„Iedereen heeft soms hulp nodig,” zei Orchidee vriendelijk. „Zelfs ik.”

Uiteindelijk accepteerde Toren hun hulp. Terwijl ze samen werkten om hem rechtop te zetten, gaf hij toe: „Ik had het mis over jou, Orchidee. Jouw vorm en jouw basis... die zijn eigenlijk best verstandig.”

Het park vol vogels, vlinders en bloemen, bezoekers die nog meer foto's nemen dan voorheen, Orchidee en Roest die zij aan zij staan.

Na die nacht veranderde er iets in het park. De beelden poseerden overdag nog steeds perfect voor de foto's, maar ze hielden op zich druk te maken om elk klein vogelvlekje. Sommigen heetten zelfs de vogels welkom en genoten van hun gezang en gezelschap.

„Sterk zijn gaat niet alleen om hoe je eruitziet,” vertelde Orchidee hun.

„Het gaat om een stevig fundament hebben en trouw zijn aan jezelf.”

Toren, die nu door de parkwerkers extra steunen aan zijn basis had gekregen (die er een beetje uitzagen als metalen luiers, hoewel niemand dat in zijn gezicht durfde te zeggen), moest het beamen.

„Ik heb geleerd dat uiterlijk niet alles is,” gaf hij toe. „En ik heb nog nooit zoveel interessante vogels gehad om mee te kletsen!”

„Bovendien,” voegde Roest met een knipoog toe, „vogels betekenen vogelpoep, en eindelijk kan ik mijn 37-stappen-schoonmaakgids met iedereen delen!”

„Misschien kunnen we het vereenvoudigen tot één stap,” opperde Orchidee. „Stap één: wachten op de regen.”

Iedereen lachte, zelfs Roest.

„Weet je,” fluisterde Abstract, een ouder beeld, tegen Modern, „ik had nooit gedacht dat ik dit zou zeggen, maar die rondingen voegen toch echt een soort... stabiliteit toe aan onze kleine gemeenschap.”

„Zeker weten,” knikte Modern. „En ze zijn ook niet vies om naar te kijken.”

En zo werd de Stalen Tuin niet alleen bekend om zijn indrukwekkende beelden, maar ook om de vogels, vlinders en bloemen die er hun thuis vonden. De beelden ontdekten dat bezoekers nu juist MEER foto's namen, omdat hun park vol leven was.

Wat Orchidee en Roest betreft: zij werden de allerbeste vrienden, zij aan zij in zonneschijn en storm, altijd trouw aan zichzelf en stevig in hun vriendschap.

De Stalen Tuin

In een park aan de zee, met golven en wind, stonden zestien beelden, geliefd door elk kind. Door zon en door regen, ze hielden stand, sommigen glad, sommigen roestig in 't zand.

Toen verscheen Orchidee, met rondingen zacht, de anderen staarden – wat een vreemde pracht! "Ze is anders dan wij!" momperde Toren in z'n top, en keek op haar neer met een fronsende kop.

Soms landden er vogels en lieten wat poep, "Bah!" riep luid heel de stalen groep. Maar Orchidee lachte: "Geen reden tot pijn, de regen wast alles weer schoon en fijn!"

Roest sloeg het gade met aandachtige blik, "Misschien," zo dacht hij, "is zij wijzer dan ik." De vogels die zongen, hun lied klonk zo fijn, zó erg, zo dacht hij, kon dat toch niet zijn!

Op een dag kwam een storm, zo woest en zo wild, de beelden tuimelden, hun glans verspild. Alleen Orchidee en Roest bleven staan, hun brede basis liet ze niet vergaan.

Samen hielpen ze elk gevallen beeld weer recht, zelfs Toren in 't slijk – wat een hard gevecht! "Al ons geld ging naar uiterlijk, niets naar been!" klaagde Vierkant verslagen, gevallen alleen.

Nu is het park een gelukkiger oord, elk beeld heeft een plek, precies zoals 't hoort. Verschillende vormen, allemaal sterk, in De Stalen Tuin: hun thuis en hun perk.

Onthoud: als de stormwind hard tegen je gaat, is wat van binnen zit waar je op staat. Wees als Orchidee, oprecht en sterk, met Roest als vriend – klaar voor elk werk!

Laten we erover praten – 10
vragen (de Stalen Tuin)

1. "Waarom denk je dat de andere beelden Orchidee in het begin niet aardig vonden? Is iemand ooit niet aardig tegen jou geweest toen jij ergens nieuw was?"
2. "Orchidee vond het niet erg als vogels op haar poepten. Wat vind jij niet erg, terwijl andere mensen het wel vervelend vinden?"
3. "Orchidee viel niet om tijdens de storm. Wat helpt jou om sterk te blijven als dingen moeilijk zijn?"
4. "Toren had hulp nodig om weer overeind te komen na zijn val. Wanneer had jij wel eens hulp nodig met iets?"
5. "Roest ging de vogels leuk vinden, terwijl hij ze eerst niet leuk vond. Wat vond jij vroeger niet leuk, maar nu wel?"

6. "Alle beelden in het park zien er anders uit. Waarom zou het saai zijn als alle beelden er hetzelfde uitzagen?"
7. "De beelden maakten zich zorgen over hoe ze op de foto's stonden. Maak jij je wel eens zorgen over hoe je eruitziet?"
8. "Hoe werd Orchidee vrienden met Roest? Hoe maak jij nieuwe vrienden?"
9. "Orchidee was sterk omdat ze een goede basis had, niet omdat ze er sterk uitzag. Waardoor voel jij je sterk?"
10. "Op welk beeld uit het verhaal lijkt jij het meest? Waarom?"

Deze vragen helpen kinderen om:

- Te vieren wat hen zelf en anderen uniek maakt
- Stil te staan bij wat echte kracht is – van binnenuit, niet van buitenaf
- Mee te leven met nieuwkomers en met iedereen die zich buitengesloten voelt
- In te zien dat iedereen soms hulp nodig heeft, ook wie groot en sterk lijkt
- Te merken dat hun eigen meningen en gevoelens met de tijd kunnen veranderen
- Na te denken over hoe je aardig kunt zijn voor mensen die dat eerst niet waren
- Het idee in twijfel te trekken dat er perfect uitzien het belangrijkste is
- Het verhaal te verbinden met hun eigen vriendschappen en gevoelens

Overdag staan de zestien beelden in het park doodstil voor de toeristen. Maar 's nachts, als alle mensen slapen, komen ze tot leven, pratend, lachend en spelend onder de sterren.

Op een dag komt er een nieuw beeld bij. Orchid heeft de vorm van een bloem, met een brede, stevige voet en een vriendelijk welkom voor elke vogel die op haar bloemblaadjes landt. De andere beelden weten niet goed wat ze van haar moeten denken.

Maar als de wind begint te loeien, zal Orchid laten zien wat échte kracht is.